

Arrest

nr. 302 366 van 27 februari 2024
in de zaken X en X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: 1. ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN
2. ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 Genk

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2023 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 20 maart 2023 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2023 met referentnummer X (zaak nr. X).

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak nr. X en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 31 januari 2024 die de partijen oproepen voor de terechtzitting van 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 291 351 en nr. 291 683 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 291 351.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 291 683.

1.2. De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 27 april 2023 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen of de synthesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesememorie zal neerleggen of van de synthesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeker heeft in de voorliggende zaak de Raad echter op 5 mei 2023 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 24 augustus 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 25 augustus 2021.

2.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 juni 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 12 januari 2023.

2.3. Op 14 februari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 februari 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtu en soennitisch moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Bar Kalay, district Khogyani in de provincie Nangarhar. Nadat u hier problemen kreeg bent u naar Kabul verhuisd. Hier woonde u met uw vrouw en kinderen tot aan het moment dat u Afghanistan

ontvluchtte. U haalt volgende feiten aan in het kader van uw verzoek. U hebt geen opleiding genoten en was in Bar Kalay landbouwer van beroep. Later ging u als bewakingsagent voor de Amerikaanse Special Forces werken in Mazar-i-Sharif. Daarna werkte u eveneens als bewaker voor dezelfde Special Forces op de luchthaven van Nangarhar. De taliban maande mensen aan samenwerkingen met de overheid en buitenlanders stop te zetten. U gehoorzaamde niet en ging verder met uw werkzaamheden. Bij een zelfmoordaanslag op de luchthaven van Nangarhar beschuldigden de taliban u ervan de zelfmoordenaars aangevallen te hebben. De taliban kwamen ook naar uw huis in Bar Kalay, waarop u gevlucht bent naar burelen en uiteindelijk naar Kabul. In Kabul werkte u als chauffeur voor o.a. de districtsgouverneur en bouwde u een leven uit met uw vrouw en kinderen. In 2021 viel de overheid in Afghanistan en nam de taliban ook in Kabul de macht over. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden door de taliban.

U verliet Afghanistan ongeveer anderhalf jaar geleden en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 24.08.2021 arriveerde. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw verzoek legde u uw originele taskara neer, drie kopieën van certificaten die uw werkzaamheden voor de Amerikaanse Special Forces vermelden en vijftien kopieën van foto's van u in uw werkomgeving.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest vervolgd te zullen worden door de taliban omdat u verklaart voor de Amerikaanse Special Forces gewerkt te hebben en de taliban u naar aanleiding hiervan viseerde waardoor u op de vlucht sloeg (Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) dd. 12.01.2023, p. 8; 10). Gelet op het geheel van weinig aannemelijke, vage en tegenstrijdige verklaringen die u aflegt gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Vooreerst legde u ter staving van uw identiteit geen enkel overtuigend document neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 07.06.2022, p. 2), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in dit verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. U legde dan wel een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neer, al blijkt uit toegevoegde informatie dat de bewijswaarde hiervan eerder relatief is. Zo blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Te meer u zelf geen idee had wat uw correcte geboortedatum zou zijn en u klaarblijkelijk ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten nog een andere naam had laten optekenen, kan hier weinig bewijswaarde aan worden toegekend. U dan ook gevraagd naar overige identiteitsstukken, zoals een Afghaans paspoort, meende u er nooit één te hebben gehad. Echter dient vastgesteld dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog had laten vallen net wél een paspoort te hebben. U hier dan ook op gewezen antwoordde u nogal weinig afdoend nooit te hebben gereisd en er aldus nooit één te hebben gehad, hetgeen niet overtuigt. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is eigenlijk niet ernstig. Het heeft er dan ook alle schijn van weg dat u dergelijke identiteitsstukken liever niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van het CGVS, daar de inhoud niet zou stroken met de werkelijkheid (NPO, p. 6-7; Verklaring DVZ dd. 08.09.2021, p. 11). Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt bovendien uw geloofwaardigheid enkel verder daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede wist u niet aannemelijk te maken als bewakingsagent voor de Amerikaanse Special Forces in Afghanistan te hebben gewerkt. Dat u ooit voor hen zou hebben gewerkt wordt, allereerst door uw weinig gedetailleerde en aannemelijke verklaringen over uw werkzaamheden, betwist (NPO, p. 9; 11-12). Zo verklaarde u via uw neef die vertaler was voor de Special Forces in Mazar-i-Sharif op interview te mogen komen voor een job bij hen (NPO, p. 7). Dat u als landbouwer die geen verdere opleiding heeft genoten en zonder een militaire of veiligheidsachtergrond te bezitten, werd aangenomen als bewakingsagent voor een Amerikaanse elite-eenheid, kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden (NPO, p. 5; 7-8). U kon zelf ook niet specifiek aangeven waarom ze juist u wensten te rekruteren,

buiten de vereiste dat u goed diende te kunnen schieten, hetgeen nogal beperkt is (NPO, p. 12). Logischerwijs kan echter verondersteld worden dat de Special Forces eerder zelf voor de bewaking van hun basis zouden instaan dan wel beroep doen op bijv. militair personeel van het Afghaanse nationale leger.

Verder blijven uw verklaringen over uw beide jobs voor de Special Forces vaag en kon u weinig gedetailleerde informatie geven over relevante feiten. Zo werd er gevraagd naar de persoon die u interviewde voor de job in Mazar-i-Sharif en antwoordde u dat deze persoon de teamleider was en J.(...) heette (NPO, p. 9). Wat later, toen er werd doorgevraagd naar de naam van het hoofd van de basis, antwoordde u wederom J.(...), zonder meer. Zijn volledige naam bleek u niet te kennen (NPO, p. 9). Veronderstellend dat deze persoon een belangrijke positie bekleedde op de militaire basis, kan zijn naam echter niet teruggevonden worden op één van de werkcertificaten die u neerlegde, hetgeen uw antwoord ondersteund zou kunnen hebben. U kon verder ook de naam van de militaire basis niet meegeven en voor welk bataljon u werkte, elementen die wel op de door u neergelegde werkcertificaten staan vermeld (NPO, p. 9). Ook op de herhaaldelijke vraag wanneer u voor de Amerikaanse Special Forces heeft gewerkt, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 10-11). Vreemd genoeg kon u de zelfmoordaanslag op de luchthaven van Nangarhar wel ongeveer plaatsen in de tijd (NPO, p. 11). Dit is opmerkelijk, gezien u werkzaam zou zijn geweest in deze luchthaven in de periode van de feiten (NPO, p. 8; 11). De link tussen beide aan elkaar verbonden elementen legde u echter niet.

Tot slot merkte u op in het begin van uw tewerkstelling voor de Amerikaanse Special Forces in Mazar-i-Sharif af en toe terug te keren naar uw dorp Bar Kalay. Dit is op z'n minst opvallend te noemen en moet zonder twijfel een noemenswaardig risico voor u ingehouden hebben daar u eerder vertelde dat de taliban aanwezig was in uw regio en ook checkpoints had. Dat u dergelijke risico's zou nemen lijkt weinig doordacht (NPO, p. 6).

Ten derde wordt uw geloofwaardigheid verder ernstig ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen uw volledige asielrelaas. Om te beginnen dient er een fundamentele lacune in uw verklaringen voor de DVZ te worden vastgesteld. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u immers dat u Afghanistan voornamelijk hebt verlaten omwille van uw werkzaamheden voor het Amerikaanse leger op een basis in Mazar-i-Sharif én op de luchthaven van Nangarhar. U maakte van dit laatste, nochtans belangrijke, feit echter totaal geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht en naar alle jobs die u heeft uitgeoefend. Uw werk op de luchthaven van Nangarhar blijkt volgens uw verklaringen op het CGVS namelijk een cruciaal element in uw asielrelaas te zijn in die zin dat u aangaf door de taliban verdacht te worden van het aanvallen van enkele talibs die een zelfmoordaanslag pleegden in de luchthaven (NPO, p. 8). Uw verklaring dat men u op de DVZ had gezegd niet te veel details te geven omdat u op het CGVS meer tijd zou krijgen om alles uit te leggen, is geen afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaringen voor de DVZ. Uw werk voor de Amerikaanse Special Forces, met name de job op de luchthaven in Nangarhar, heeft immers betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees.

Ook wat betreft de zelfmoordaanslag in de luchthaven van Nangarhar blijven uw verklaringen vaag, tegenstrijdig en weinig aannemelijk. Op de vraag wie de daders waren, verklaarde u dat ze van Kuz Baair afkomstig waren. Ondanks dat het dus om personen van een dorp vlakbij uw dorp Bar Baair betrof, en u verklaarde dat hun lichamen op vraag van de malik en de dorpsoudste in de dorpen werden begraven, kon u niet meer over hen vertellen en wist u geen namen van hen mede te delen (NPO, p. 10). U verklaarde verder dat u door de taliban en mensen uit de regio beschuldigd werd van het aanvallen van de zelfmoordenaars in de luchthaven (NPO, p. 8). Bij het verder doorvragen hierop werden uw verklaringen echter vager: u kon niet meer zeggen wie het juist was die u beschuldigde (NPO, p. 10). U gaf vervolgens aan dat u na de gebeurtenissen op de luchthaven uiteindelijk op de vlucht diende te slaan, omdat de taliban u zochten (NPO, p. 8). Ook deze verklaringen hieromtrent blijven vaag. Zo verklaarde u dat uw huis werd aangevallen door talibs, maar kon u niet vertellen om wie het ging. Op de vraag wanneer deze aanval op uw huis plaatsvond kon u enkel zeggen dat het 's nachts was. U verklaarde vervolgens te ontsnappen naar een Amerikaanse militaire basis in de buurt, echter kon u niet de naam van de basis meegeven, enkel dat deze "de basis" werd genoemd. U kon ook niet in de tijd aangeven wanneer u juist naar Kabul bent gevlucht (NPO, p. 10-11). In zijn totaliteit bezien kon u de eigenlijke gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht naar Kabul niet aannemelijk en concreet verduidelijken, hetgeen uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.

Wat betreft uw lange verblijfsperiode in Kabul, is het om te beginnen zeer opmerkelijk dat u uw job als chauffeur in Kabul niet vermeld heeft bij de DVZ. Dit is opvallend omdat u verklaarde naast private personen ook chauffeur voor de districtsgouverneur daar te zijn geweest (NPO, p. 9). U verklaarde dat hij Dr. A.(...) heette, gouverneur was voor het district Shirzad en later omkwam bij een bomaanslag, echter kon u niet vertellen wanneer dat was (NPO, p. 11). Het is opmerkelijk dat u deze job ten dienste van een lokaal overheidsfiguur niet eerder aanhaalde bij de DVZ, te meer u zelf meende ook hierdoor een vrees

voor vervolging te koesteren. Tot slot dient opgemerkt te worden dat u van uw lange verblijfsperiode in Kabul geen enkel document hebt neergelegd, wat uw verblijf of uw werkzaamheden in deze stad zou kunnen bewijzen.

Vervolgens wordt uw vrees voor vervolging door de taliban wegens uw vroegere werkzaamheden voor het Amerikaanse leger verder tenietgedaan door het feit dat u tijdens het onderhoud op het CGVS aangaf lange tijd in Kabul te wonen met uw gezin, waar u “buiten economische redenen, geen problemen om veiligheidsredenen” ervaarde. U bevestigde later dat er in Kabul “geen problemen voor mensen zoals mij” waren met de taliban (NPO, p. 11). Opmerkelijk is ook dat noch uw moeder en overgebleven broers in Kaga, noch uw achtergebleven gezin in Kabul verdere problemen ervaren hebben (NPO, p. 11-12).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door opvallende tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen wat betreft deze periode in Kabul. Ondanks uw eerdere verklaringen (zie boven) dat u geen problemen ervaarde tijdens uw verblijf in Kabul, antwoordde u even later bevestigend op de vraag of de taliban op de hoogte zou zijn dat u in Kabul woonde: “ja ze hebben info en mensen die hen info geven”. U voegde hier aan toe dat uw zoon vanwege uw vroegere job geviseerd werd in de les, waarop uw vrouw hem thuisield en u de vrees uitte dat ze hem zouden doden als ze hem zouden vinden (NPO p. 12). Op de vraag of u zelf bedreigingen ontving in Kabul antwoordde u echter ontkennend: “Nee ik zelf niet in Kabul want ik had geen contact met mensen. Niemand wist dat ik daar was in Kabul” (NPO, p. 12). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdige verklaringen antwoordde u het volgende: “Toen was de taliban niet aan de macht maar nu wel”, hetgeen niet overtuigt (NPO p. 12). Bovendien is het vreemd dat u deze dreiging gericht aan uw zoon, wat ontegensprekelijk een grote vrees bij u zou teweegbrengen, nergens aanhaalde bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Tot slot dient opgemerkt dat de door u neergelegde documenten niet vermogen om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Dient hierbij vooreerst te worden benadrukt dat documenten an sich slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas kracht bij zetten. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt. Te meer u slechts kopieën/kopieën (van foto's) neerlegde en deze, zoals eerder opgemerkt, altijd onderhevig kunnen zijn (geweest) aan mogelijk knipen plakwerk is de bewijswaarde eerder relatief. Meer specifiek legde u om te beginnen vijftien kopieën van foto's van uzelf in uw werkomgeving neer. U staat hier merendeels met een militair uniform op afgebeeld, op sommige foto's heeft u een wapen vast. Op enkele foto's staat u alleen, geposeerd voor een vliegtuig, op anderen staat u met meerdere mensen geposeerd. Op twee foto's bevindt u zich in een binnenruimte, zittend op een bed met een wapen naast u. Met betrekking tot deze door u neergelegde vijftien kopieën van foto's, moet worden toegevoegd dat dergelijke privéfoto's eigenlijk niets toevoegen, daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Aanvullend hierbij kon u ook niet situeren wanneer deze foto's juist werden genomen, enkel dat de foto's genomen werden binnen in de militaire basis. U verklaarde dat de foto's werden genomen omdat de gebouwen nieuw waren voor u, net zoals de vliegtuigen, want deze zaken hadden jullie nog nooit eerder gezien (NPO, p. 12). Ook op de vraag wie de anderen waren met wie u op de foto stond antwoordde u vaag en beperkt. U bevestigde dat sommige Amerikanen waren en de overige personen op de foto's waren collega's, zonder in detail te treden (NPO, p. 13).

Wat betreft uw drie neergelegde kopieën van werkcertificaten, (de originele versies zijn terug te vinden in het dossier van uw broer), zijn ook deze niet overtuigend genoeg om de voormelde appreciatie in positieve zin om te buigen. Op het verzoek om meer te vertellen over deze certificaten, verklaarde u dat u door uw ongeletterdheid niet in staat bent om ze te lezen en voegde hier enkel aan toe dat men deze documenten kreeg als een teamlid de job verliet. Niets meer (NPO, p. 11). Zelfs in het geval dat u ongeletterd zou zijn is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van uw eigen werkgerelateerde certificaten, daar deze een fundamenteel element van uw verzoek om internationale bescherming zouden moeten staven, namelijk uw tewerkstelling voor het Amerikaanse leger. Op zijn minst kan verwacht worden dat u ondertussen iemand heeft gevraagd de inhoud van deze documenten voor u te verduidelijken. Zoals eerder reeds aangehaald is de door u vermelde persoon “J.(...)” ook niet terug te vinden als ondertekenaar op één van deze certificaten. Tot slot kan ook een opmerkelijke spellingsfout waargenomen worden op het document van de 3d Special Forces Group (Airborne). Hierop staat “Certificate of Acheivement” vermeld, wat eerder opvallend is voor een officieel certificaat dat zou zijn uitgegeven door het Amerikaanse leger. Dergelijke anomalieën ondergraven de geloofwaardigheid van uw stukken, ondermijnen de authenticiteit ervan en zijn tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat mocht er nog enig geloof aan worden gehecht dat u ooit actief zou zijn geweest bij de Special Forces, quod non, uw vrees ernstig ondermijnd wordt daar

u zelf aangaf zo lang in Kabul zonder problemen te hebben kunnen wonen. Het door u aangehaalde gegeven dat noch uw achtergebleven familie in Kaga noch uw achtergebleven gezin in Kabul na uw vertrek nog problemen hebben ervaren, bevestigt dit nogmaals (NPO, p. 11-12).

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek werden allen reeds besproken en vermogen zoals eerder gesteld niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Securit

y_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/6, §§1 en 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van “*de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof’*”, van artikel 10, lid 3, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Hij onderstreept daarbij tevens de situatie van terugkeerders en het risicoprofiel dat hij door zijn verblijf in België kent.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “*algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker diept in dit verband de veiligheidssituatie en de socio-economische situatie uit en verwijst daarbij telkens naar zijn risicoprofiel omwille van zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse Special Forces en omwille van zijn verblijf in België.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om het dossier opnieuw over te maken aan het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken:

- verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken *d.d.* 8 september 2021, p. 12 (stuk 2);
- ‘vragenlijst’ DVZ *d.d.* 7 juni 2022 (stuk 3);
- “*Certificaat 1 “De Opresso Liber”*” (stuk 4);
- een screenshot van de LinkedIn pagina van T. B. (stuk 5);
- een “*certificate of appreciation*” (stuk 6);
- een persartikel met een interview met D. B. van 17 maart 2020 (stuk 7);
- “*Certificate of achievement*” (stuk 8);
- overlijdensberichten van Captain J. B. J. en Sergeant M. R. D. A. (stuk 9);
- foto’s met aanduidingen (stuk 10);
- militaire badge van Z. F. (stuk 11);
- “*Certificate of appreciation*” van H. S. (stuk 12);
- getuigenis van N. A. (verzoekers neef) (stuk 13);
- een persartikel over de zelfmoordaanslag van 13 november 2020 (stuk 14);
- huurcontracten van verzoeker van een woning in Kabul van 2009, 2013 en 2016 (stuk 15).

3.2.2. Op 14 april 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer met volgende bijkomende stukken:

- nieuwe analoge foto’s met betrekking tot verzoekers militaire dienst (stuk 16);
- foto’s van verzoekers werk en leven in België (stuk 17).

3.2.3. Op 27 april 2023 maakt de commissaris-generaal een nota (rechtsplegingsdossier, stuk 5) over aan de Raad met volgende bijkomende stavingstukken:

- een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van S. E.;
- de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van S. E.;
- een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van S. S.;
- de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van S. S.

3.2.4. Op 7 februari 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUSA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUSA "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023;
- EUSA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUSA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023;
- EUSA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUSA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 10, lid 3, b) van de Procedurerichtlijn, dient te worden opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan.

In zoverre verzoeker de schending van “*de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof’*” opwerpt, gaat hij eraan voorbij dat deze richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur*” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel en het motiveringsbeginsel concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van de middelen, in zover het geen betrekking heeft op de voormelde rechtsbeginselen, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

- (i) verzoeker legt geen overtuigende documenten neer ter staving van zijn identiteit;
- (ii) verzoeker weet niet aannemelijk te maken als bewakingsagent voor de Amerikaanse Special Forces in Afghanistan te hebben gewerkt vermits (a) verzoeker weinig gedetailleerde en aannemelijke verklaringen aflegt over zijn werkzaamheden, (b) verzoeker weinig gedetailleerde informatie kon geven over relevante feiten met betrekking tot zijn beide jobs voor de Special Forces, (c) het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico zou lopen om in het begin van zijn tewerkstelling voor de Amerikaanse Special Forces in Mazar-i-Sharif af en toe terug te keren naar zijn dorp Bar Kalay;
- (iii) verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door vage, tegenstrijdige en weinig aannemelijke verklaringen doorheen zijn asielrelaas, onder meer over zijn werk op de luchthaven in Nangarhar, de zelfmoordaanslag in de luchthaven van Nangarhar, zijn vlucht naar Kabul, zijn job als chauffeur voor de districtsgouverneur in Nangarhar, zijn voorgehouden problemen in Kabul;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) zelfs zo geloof zou worden gehecht aan het feit dat verzoeker ooit actief was bij de Special Forces – *quod non* – wordt verzoekers vrees ondermijnd doordat hij zelf aangaf zo lang in Kabul zonder problemen te hebben kunnen wonen, alsook dat zijn achtergebleven familie in Kaga, zowel als in Kabul na zijn vertrek geen problemen meer hebben ervaren;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(viii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen omwille van zijn voormalige tewerkstelling voor de Amerikaanse Special Forces.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten of er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt over de identiteitsdocumenten waarover hij zou hebben beschikt. Daar waar verzoeker op de Dienst

Vreemdelingenzaken verklaart zijn paspoort te hebben verloren in Kabul twee jaar voor het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 27), ontkent verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS ooit over een paspoort te hebben beschikt aangezien hij niet reisde (administratief dossier, CGVS, p. 7). Dit alles wijst erop dat verzoeker een dergelijk identiteitsdocument lijkt achter te houden voor de Belgische asielinstanties. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoeker. Het ontbreken van identiteits- en/of reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt immers de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3.3.5.2.2. De commissaris-generaal overweegt vervolgens op goede gronden dat verzoeker zijn werkzaamheden als bewakingsagent voor de Amerikaanse Special Forces in Afghanistan niet aannemelijk weet te maken. In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Ten tweede wist u niet aannemelijk te maken als bewakingsagent voor de Amerikaanse Special Forces in Afghanistan te hebben gewerkt. Dat u ooit voor hen zou hebben gewerkt wordt, allereerst door uw weinig gedetailleerde en aannemelijke verklaringen over uw werkzaamheden, betwist (NPO, p. 9; 11-12). Zo verklaarde u via uw neef die vertaler was voor de Special Forces in Mazar-i-Sharif op interview te mogen komen voor een job bij hen (NPO, p. 7). Dat u als landbouwer die geen verdere opleiding heeft genoten en zonder een militaire of veiligheidsachtergrond te bezitten, werd aangenomen als bewakingsagent voor een Amerikaanse elite-eenheid, kan op zijn minst als opmerkelijk beschouwd worden (NPO, p. 5; 7-8). U kon zelf ook niet specifiek aangeven waarom ze juist u wensten te rekruteren, buiten de vereiste dat u goed diende te kunnen schieten, hetgeen nogal beperkt is (NPO, p. 12). Logischerwijs kan echter verondersteld worden dat de Special Forces eerder zelf voor de bewaking van hun basis zouden instaan dan wel beroep doen op bijv. militair personeel van het Afghaanse nationale leger.

Verder blijven uw verklaringen over uw beide jobs voor de Special Forces vaag en kon u weinig gedetailleerde informatie geven over relevante feiten. Zo werd er gevraagd naar de persoon die u interviewde voor de job in Mazar-i-Sharif en antwoordde u dat deze persoon de teamleider was en J.(...) heette (NPO, p. 9). Wat later, toen er werd doorgevraagd naar de naam van het hoofd van de basis, antwoordde u wederom J.(...), zonder meer. Zijn volledige naam bleek u niet te kennen (NPO, p. 9). Veronderstellend dat deze persoon een belangrijke positie bekleedde op de militaire basis, kan zijn naam echter niet teruggevonden worden op één van de werkcertificaten die u neerlegde, hetgeen uw antwoord ondersteund zou kunnen hebben. U kon verder ook de naam van de militaire basis niet meegeven en voor welk bataljon u werkte, elementen die wel op de door u neergelegde werkcertificaten staan vermeld (NPO, p. 9). Ook op de herhaaldelijke vraag wanneer u voor de Amerikaanse Special Forces heeft gewerkt, moest u het antwoord schuldig blijven (NPO, p. 10-11). Vreemd genoeg kon u de zelfmoordaanslag op de luchthaven van Nangarhar wel ongeveer plaatsen in de tijd (NPO, p. 11). Dit is opmerkelijk, gezien u werkzaam zou zijn geweest in deze luchthaven in de periode van de feiten (NPO, p. 8; 11). De link tussen beide aan elkaar verbonden elementen legde u echter niet.

Tot slot merkte u op in het begin van uw tewerkstelling voor de Amerikaanse Special Forces in Mazar-i-Sharif af en toe terug te keren naar uw dorp Bar Kalay. Dit is op z'n minst opvallend te noemen en moet zonder twijfel een noemenswaardig risico voor u ingehouden hebben daar u eerder vertelde dat de taliban aanwezig was in uw regio en ook checkpoints had. Dat u dergelijke risico's zou nemen lijkt weinig doordacht (NPO, p. 6).”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij ongeschoold is en dat hij zelfs de geboortedata van hemzelf, zijn vrouw en zijn kinderen 'geheel niet' kent. Hij meent dat er van hem dan onmogelijk kan worden verwacht dat hij de exacte werking van de Amerikaanse Special Forces, het juiste bataljon of de namen van de Amerikaanse militairen kent. De Raad benadrukt dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn directe leefomgeving zouden hebben behoord en die bovendien aan de basis liggen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. De Raad wijst er in dit verband op dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot zijn werkzaamheden voor de Amerikaanse Special Forces zijn bovendien apert en betreffen geenszins details. Zo hoeft verzoeker, in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt te betogen, niet (hoog) opgeleid te zijn om kennis te hebben van de volledige naam van het hoofd van de basis waarop hij zou zijn tewerkgesteld geweest, de naam van deze basis en het bataljon waarvoor hij zou hebben gewerkt, alsook een tijdsindicatie wanneer hij voor de Amerikaanse Special Forces werkte. Voorts wordt van verzoeker geen uitgebreide en exacte kennis van de werking van de Amerikaanse Special Forces verwacht, zoals hij nochtans voorhoudt in het

verzoekschrift. Verzoekers onwetendheid in dit verband kan dan ook niet worden verklaard door een beweerd gebrek aan scholing.

Verzoeker vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat hij door zijn neef werd aangebracht bij de Amerikanen en dat hij een eerder praktische job als bewakingsagent uitoefende waarbij het volstond dat men goed kon schieten. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op het CGVS rond zijn sollicitatie en meent dat het niet ondenkbaar is dat voor eerder laaggeplaatste posities niet veel van de lokale Afghanen wordt verwacht. Verzoeker hekelt tevens dat de commissaris-generaal hem tijdens zijn verklaringen over de sollicitatie en zijn job heeft onderbroken met de vraag om zich te focussen op het ogenblik dat zijn problemen startten. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vast dat verzoeker wel degelijk ruimschoots de kans kreeg om verklaringen met betrekking tot zijn voorgehouden werkzaamheden voor de Amerikaanse Special Forces af te leggen, waarbij ook expliciet aan verzoeker werd gevraagd om te verduidelijken waarom zij precies verzoeker zouden hebben willen rekruteren als landbouwer zonder enige militaire achtergrond (administratief dossier, CGVS, p. 12). Door in het verzoekschrift verder te volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren en bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen valabel en concreet verweer bij om afbreuk te doen aan de voormelde pertinente motivering.

Aangaande de periode gedurende dewelke hij voor de Amerikaanse Special Forces actief was, voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij ongeveer twaalf jaar geleden op de luchthaven werkte. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen bedient van een *post factum*-verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overweging van de bestreden beslissing. Bovendien blijft verzoeker opnieuw steken in vage verwijzingen, terwijl in één van de door hem neergelegde certificaten (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3) nochtans melding wordt gemaakt van een "support" gedurende de periode lopende van 1 april 2008 tot 1 februari 2009. Dat verzoeker geen kennis blijkt te hebben van de inhoud van het door hem voorlegde "werkcertificaat" ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden werkzaamheden (*infra* punt 3.3.5.4.).

In zoverre verzoeker de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden over zijn niet-doorleefde, vage en beperkte kennis omtrent zijn werkzaamheden poogt te vergoelijken stellende dat de notities van het persoonlijk onderhoud uitermate kort zijn en in werkelijkheid slechts 11 pagina's behelzen, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. De Raad wijst er vooreerst op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het persoonlijk onderhoud vier uur en tien minuten heeft geduurd met een pauze van een half uur. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich te dezen beperkt tot een algemene bewering, zonder deze te staven of nader uit te werken. Verzoeker toont niet concreet aan welke elementen of gegevens tijdens het persoonlijk onderhoud niet of onvoldoende aan bod zouden zijn gekomen. Evenmin toont hij aan de hand van concrete argumenten of elementen aan welke gegevens niet of onvolledig in de notities van het persoonlijk onderhoud zouden zijn opgenomen. Verder toont verzoeker niet aan hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Bovendien werd hem aan het einde van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS de kans geboden om bijkomende opmerkingen te formuleren maar voerde hij geen bijkomende elementen aan. Na het persoonlijk onderhoud maakte verzoeker evenmin bijkomende opmerkingen over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5*quater*, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Overigens voert hij ook in het verzoekschrift en tot op heden geen bijkomende elementen aan ter ondersteuning van zijn verzoek.

Verzoeker merkt daarnaast in zijn verzoekschrift op dat nergens uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud kan blijken dat hij nog af en toe terugkeerde naar zijn dorp Bar Kalay in het begin van zijn tewerkstelling op de militaire basis te Mazar-i-Sharif. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk aangeeft dat hij in het begin van zijn werkzaamheden in Mazar-i-Sharif nog terugkeerde voor enkele evenementen zoals een trouwfeest (administratief dossier, CGVS, p. 9). De commissaris-generaal merkt in dit verband terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico nam om nog terug te keren naar zijn regio van herkomst aangezien hij aangeeft dat de taliban daar aanwezig waren, er verschillende *checkpoints* hadden en de overheid er geen controle had (administratief dossier, CGVS, p. 9). Door louter zijn verklaringen op het CGVS te ontkennen, brengt verzoeker wederom geen valabel argument aan om deze vaststelling te verklaren of te weerleggen.

3.3.5.2.3. Ook aan verzoekers bewering als zou hij na zijn tewerkstelling voor de Amerikaanse Special Forces in Mazar-i-Sharif op de luchthaven van Nangarhar hebben gewerkt, kan geen geloof worden gehecht. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“Om te beginnen dient er een fundamentele lacune in uw verklaringen voor de DVZ te worden vastgesteld. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u immers dat u Afghanistan voornamelijk hebt verlaten omwille van uw werkzaamheden voor het Amerikaanse leger op een basis in Mazar-i-Sharif én op de luchthaven van Nangarhar. U maakte van dit laatste, nochtans belangrijke, feit echter totaal geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de redenen waarom u uw land was ontvlucht en naar alle jobs die u heeft uitgeoefend. Uw werk op de luchthaven van Nangarhar blijkt volgens uw verklaringen op het CGVS namelijk een cruciaal element in uw asielrelaas te zijn in die zin dat u aangaf door de taliban verdacht te worden van het aanvalen van enkele talibs die een zelfmoordaanslag pleegden in de luchthaven (NPO, p. 8). Uw verklaring dat men u op de DVZ had gezegd niet te veel details te geven omdat u op het CGVS meer tijd zou krijgen om alles uit te leggen, is geen afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaringen voor de DVZ. Uw werk voor de Amerikaanse Special Forces, met name de job op de luchthaven in Nangarhar, heeft immers betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees.”

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij dit gegeven onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar meent dat hem tijdens dit interview werd gezegd dat hij kort zijn vluchtmotieven uiteen moest zetten en hij in de veronderstelling verkeerde dat hij later bij het CGVS zijn volledig verhaal kon doen. De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop wordt gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas zou hebben vermeld, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande.

De commissaris-generaal considereert in dit verband voorts nog pertinent:

“Ook wat betreft de zelfmoordaanslag in de luchthaven van Nangarhar door de taliban blijven uw verklaringen vaag, tegenstrijdig en weinig aannemelijk. Op de vraag wie de daders waren, verklaarde u dat ze van Kuz Baair afkomstig waren. Ondanks dat het dus om personen van een dorp vlakbij uw dorp Bar Baair betrof, en u verklaarde dat hun lichamen op vraag van de malik en de dorpsoudste in de dorpen werden begraven, kon u niet meer over hen vertellen en wist u geen namen van hen mede te delen (NPO, p. 10). U verklaarde verder dat u door de taliban en mensen uit de regio beschuldigd werd van het aanvalen van de zelfmoordenaars in de luchthaven (NPO, p. 8). Bij het verder doorvragen hierop werden uw verklaringen echter vager: u kon niet meer zeggen wie het juist was die u beschuldigde (NPO, p. 10).”

Verzoeker merkt in voorliggend verzoekschrift op dat tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts drie vragen werden gesteld met betrekking tot de zelfmoordaanslag en hekelt dat hij – gelet op het feit dat de notities van het persoonlijk onderhoud uitermate kort zijn – niet de kans kreeg om zijn verhaal uiteen te zetten. De Raad onderstreept dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen” en verwijst naar de vaststellingen in punt 3.3.5.2.1. aangaande de duur van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker noch zijn advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud overigens enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat het normaal is dat hij niet de exacte namen kent van de talibs die de aanslag pleegden, doch dat hij wel degelijk in detail vertelt over het aantal auto's die betrokken waren, het aantal talibs die overleden zijn tijdens de aanslag en hoe hij de stukken van lichamen moest bergen. De Raad wijst erop dat verzoeker met dit betoog in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en onvoldoende doorleefde en niet-aannemelijke verklaringen en het bekritisieren

van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen.

In zoverre verzoeker een krantenartikel van 13 november 2010 aan het verzoekschrift voegt met betrekking tot een zelfmoordaanslag op de luchthaven en een militaire basis in Jalalabad (stuk 14), merkt de Raad op dat deze feiten niet worden betwist. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat het persartikel van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

3.3.5.2.4. Verzoeker slaagt er gelet op de diverse vage, niet-doorleefde en niet-aannemelijke verklaringen, evenmin in het verdere verloop van zijn asielaanvraag aannemelijk te maken.

Door in het verzoekschrift opnieuw te verwijzen naar zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS waarbij hij verklaart dat hij na de aanslag op de luchthaven stopte met werken en na de aanval op het huis naar Kabul verhuisde, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht opmerkt:

“U gaf vervolgens aan dat u na de gebeurtenissen op de luchthaven uiteindelijk op de vlucht diende te slaan, omdat de taliban u zochten (NPO, p. 8). Ook deze verklaringen hieromtrent blijven vaag. Zo verklaarde u dat uw huis werd aangevallen door talibs, maar kon u niet vertellen om wie het ging. Op de vraag wanneer deze aanval op uw huis plaatsvond kon u enkel zeggen dat het 's nachts was. U verklaarde vervolgens te ontsnappen naar een Amerikaanse militaire basis in de buurt, echter kon u niet de naam van de basis meegeven, enkel dat deze “de basis” werd genoemd. U kon ook niet in de tijd aangeven wanneer u juist naar Kabul bent gevlucht (NPO, p. 10-11). In zijn totaliteit bezien kon u de eigenlijke gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw vlucht naar Kabul niet aannemelijk en concreet verduidelijken, hetgeen uw geloofwaardigheid allerminst ten goede komt.”

Verzoeker brengt bij zijn verzoekschrift kopieën van drie huurovereenkomsten bij van respectievelijk 2009, 2013 en 2016 voor een huurperiode van telkens drie jaar (verzoekschrift, stuk 15). Vooreerst wordt opgemerkt dat deze documenten slechts kopieën betreffen die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, te meer gelet op de landeninformatie waaruit blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of nagemaakt. Daarbij komt dat de tijdslijn die wordt uitgetekend door deze huurovereenkomsten niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker. Zo blijkt uit samenlezing van zijn verklaringen en het persartikel dat hij voorlegt dat verzoeker na een zelfmoordaanslag in 2010 naar Kabul zou zijn gevlucht, terwijl uit het eerste huurcontract nochtans blijkt dat verzoeker reeds in 2009 een huur zou zijn aangegaan. Verder verklaart verzoeker dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul heeft verbleven, wat hij in mei 2021 situeert (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 37; CGVS, p. 11). Volgens de informatie die verzoeker voorlegt, zou hij echter slechts tot 2019 een woning hebben gehuurd in Kabul. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent de reden voor zijn vlucht naar Kabul, noch aan zijn verblijfsperiode aldaar.

Dit wordt des te meer onderstreept door verzoekers eigen, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen omtrent het al dan niet bestaan van (verdere) problemen in Kabul. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Vervolgens wordt uw vrees voor vervolging door de taliban wegens uw vroegere werkzaamheden voor het Amerikaanse leger verder tenietgedaan door het feit dat u tijdens het onderhoud op het CGVS aangaf lange tijd in Kabul te wonen met uw gezin, waar u “buiten economische redenen, geen problemen om veiligheidsredenen” ervaarde. U bevestigde later dat er in Kabul “geen problemen voor mensen zoals mij” waren met de taliban (NPO, p. 11). Opmerkelijk is ook dat noch uw moeder en overgebleven broers in Kaga, noch uw achtergebleven gezin in Kabul verdere problemen ervaren hebben (NPO, p. 11-12). Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door opvallende tegenstrijdigheden doorheen uw verklaringen wat betreft deze periode in Kabul. Ondanks uw eerdere verklaringen (zie boven) dat u geen problemen ervaarde tijdens uw verblijf in Kabul, antwoordde u even later bevestigend op de vraag of de taliban op de hoogte zou zijn dat u in Kabul woonde: “ja ze hebben info en mensen die hen info geven”. U voegde hier aan toe dat uw zoon vanwege uw vroegere job gevisieerd werd in de les, waarop uw vrouw hem thuisield en u de vrees uitte dat ze hem zouden doden als ze hem zouden vinden (NPO p. 12). Op de vraag of u zelf bedreigingen ontving in Kabul antwoordde u echter ontkennend: “Nee ik zelf niet in Kabul want ik had geen contact met mensen. Niemand wist dat ik daar was in Kabul” (NPO, p. 12). Geconfronteerd met deze frappante tegenstrijdige verklaringen antwoordde u het volgende: “Toen was

de taliban niet aan de macht maar nu wel”, hetgeen niet overtuigt (NPO p. 12). Bovendien is het vreemd dat u deze dreiging gericht aan uw zoon, wat ontegensprekelijk een grote vrees bij u zou teweegbrengen, nergens aanhaalde bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.”

Verzoeker merkt in het voorliggend verzoekschrift op dat zowel hijzelf als zijn zoon worden bedreigd door de taliban en dat zij in het bezit zijn van hun gegevens. De Raad merkt op dat het volharden in één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring niet van die aard zijn om de tegenstrijdigheid toe te dekken.

In zoverre verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, dient te worden onderlijnd dat de precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief omtrent de lacune in verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande zijn werk als chauffeur is bijkomstig en niet determinerend. Critiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

3.3.5.2.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog hekelt dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud weerhoudt waardoor substantiële appreciatiefouten werden begaan, merkt de Raad op dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

3.3.5.2.6. Gelet op het voorgaande kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij actief zijn geweest bij de Special Forces. Inzake de neergelegde foto's wordt verwezen naar punt 3.3.5.4. Volledig ten overvloede kan de commissaris-generaal nog worden bijgetreden waar deze overweegt: *“Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat mocht er nog enig geloof aan worden gehecht dat u ooit actief zou zijn geweest bij de Special Forces, quod non, uw vrees ernstig ondermijnd wordt daar u zelf aangaf zo lang in Kabul zonder problemen te hebben kunnen wonen. Het door u aangehaalde gegeven dat noch uw achtergebleven familie in Kaga noch uw achtergebleven gezin in Kabul na uw vertrek nog problemen hebben ervaren, bevestigt dit nogmaals (NPO, p. 11-12).”*

3.3.5.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een verblijf in België, hetgeen door de taliban als een ongelovig land wordt beschouwd.

3.3.5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van

potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “*enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land*” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR), pt. 36-37 en 46, 49).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

3.3.5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven en die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische

karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79 en EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023, p. 96-100).

3.3.5.3.3. De Raad benadrukt dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Verzoeker toont in dit verband niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Door louter op algemene wijze te verwijzen naar zijn verblijf in België en te stellen dat hij zijn baard scheert, hij alcohol drinkt en hij op stap gaat in verschillende discotheken, zonder meer, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij om deze reden als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Met de foto’s van verzoeker met een vrouw (aanvullende nota *d.d.* 14 april 2023, stuk 17) toont verzoeker evenmin aan dat hij louter omwille van zijn leven en “*werk*” in België – hetgeen overigens niet blijkt uit de bijgebrachte foto’s – zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging zal worden toegedicht die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban en die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen.

De Raad wijst er in dit verband verder op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker momenteel vierendertig jaar oud is en in België is aangekomen op tweeëndertigjarige leeftijd na een reis van ongeveer

drie maanden (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 37) om hier een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 25 augustus 2021. Verzoeker verblijft bijgevolg meer dan twee jaar in België en heeft tot zijn tweeëndertig jaar in Afghanistan gewoond. Verzoeker heeft zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Verzoeker heeft een vrouw en kinderen in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog wekelijks met zijn familie in Afghanistan in contact staat via WhatsApp (administratief dossier, CGVS, p. 4).

Verder maakt verzoeker niet op geloofwaardige wijze aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

3.3.5.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Verzoeker legt diverse foto's neer van hemzelf in zijn werkomgeving (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 5). Op het merendeel van deze foto's staat verzoeker afgebeeld met een militair uniform, op sommige foto's heeft hij een wapen vast. Op enkele foto's staat verzoeker alleen, poserend voor een vliegtuig, op andere staat hij met meerdere mensen geposeerd. Op twee foto's bevindt verzoeker zich in een binnenruimte, zittend op een bed met een wapen naast hem. Bij aanvullende nota van 14 april 2023 voegt verzoeker nog nieuwe analoge foto's toe om zijn militaire dienst te staven (stuk 16). Ter zitting van 14 februari 2023 toont verzoeker de originelen van deze analoge en ongedateerde foto's.

De Raad merkt op dat deze privéfoto's, alleen al door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen enkele garantie bieden wat betreft de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Het betoog in het verzoekschrift als zou het ondenkbaar zijn dat een gewone Afghaanse burger zomaar op een luchtvaartbasis kan binnenwandelen in militaire kledij, kan geen afbreuk doen aan de voormelde vaststelling. Het mogelijk geënceneerd karakter van deze foto's wordt eens te meer onderstreept door de vaststelling dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet kan situeren wanneer deze foto's precies werden genomen binnen op de militaire basis (administratief dossier, CGVS, p. 12). Ook op de vraag wie de anderen waren met wie hij op de foto stond, antwoordt verzoeker vaag en beperkt dat sommige Amerikanen waren en de overige personen op de foto's collega's waren zonder evenwel enigszins in detail te treden (administratief dossier, CGVS, p. 13). In dit verband is het bovendien opvallend dat verzoeker ter terechtzitting verklaart dat de foto's genomen zijn in de periode 2000-2001, terwijl dit niet overeenstemt met de periode waarin hij zijn tewerkstelling situeert, noch met de periode die wordt vermeld in één van de door hem neergelegde certificaten (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 3) tussen 1 april 2008 tot 1 februari 2009. Deze foto's bevatten derhalve geen enkele objectieve aanwijzing voor verzoekers voorgehouden werkzaamheden voor de Amerikaanse Special Forces.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker nog twee bijkomende foto's met aanduiding van twee namen, met name Z. en H. S. (verzoekschrift, stuk 10). Daarnaast brengt verzoeker een kopie van een badge van Z. en een kopie van een foto van een "certificate of appreciation" van H. S. bij (verzoekschrift, stukken 11-12). Aangaande de foto van een groep personen en de foto van een persoon voor een vliegtuig herhaalt de Raad dat zij evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten vormen aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Met betrekking

tot de badge (stuk 11) waarvan verzoeker beweert dat de badge toebehoort aan de persoon langs hem op de foto merkt de Raad bijkomend op dat uit de foto geenszins kan worden opgemaakt dat dit dezelfde persoon zou zijn als deze op de badge. Met betrekking tot het stuk 12 (“*certificate of appreciation*”) onderlijnt de Raad dat het om een loutere kopie gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan aangezien kopieën eenvoudig met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt. Te meer daar het document in verschillende lettertypes werd opgesteld wat doet vermoeden dat het is gefabriceerd. Overigens kan er opnieuw worden op gewezen dat uit de landeninformatie blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de aangevoerde vervolgingsfeiten.

Wat betreft de kopieën van werkcertificaten (administratief dossier, map ‘Documenten’, stukken 2-4; verzoekschrift, stukken 4, 6 en 8) wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft uw drie neergelegde kopieën van werkcertificaten, (de originele versies zijn terug te vinden in het dossier van uw broer), zijn ook deze niet overtuigend genoeg om de voormelde appreciatie in positieve zin om te buigen. Op het verzoek om meer te vertellen over deze certificaten, verklaarde u dat u door uw ongeletterdheid niet in staat bent om ze te lezen en voegde hier enkel aan toe dat men deze documenten kreeg als een teamlid de job verliet. Niets meer (NPO, p. 11). Zelfs in het geval dat u ongeletterd zou zijn is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van uw eigen werkgerelateerde certificaten, daar deze een fundamenteel element van uw verzoek om internationale bescherming zouden moeten staven, namelijk uw tewerkstelling voor het Amerikaanse leger. Op zijn minst kan verwacht worden dat u ondertussen iemand heeft gevraagd de inhoud van deze documenten voor u te verduidelijken. Zoals eerder reeds aangehaald is de door u vermelde persoon “J.(...)” ook niet terug te vinden als ondertekenaar op één van deze certificaten. Tot slot kan ook een opmerkelijke spellingsfout waargenomen worden op het document van de 3d Special Forces Group (Airborne). Hierop staat “Certificate of Acheivement” vermeld, wat eerder opvallend is voor een officieel certificaat dat zou zijn uitgegeven door het Amerikaanse leger. Dergelijke anomalieën ondergraven de geloofwaardigheid van uw stukken, ondermijnen de authenticiteit ervan en zijn tekenend voor uw absolute gebrek aan oprechtheid.”

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat alle personen die de certificaten hebben ondertekend duidelijk tewerkgesteld waren in Afghanistan tijdens de periode dat verzoeker daar werkte. Hiertoe voegt hij aan het verzoekschrift nog de LinkedIn-pagina van M. T. (verzoekschrift, stuk 5), een interview met M. D. waaruit blijkt dat hij 21 jaar dienst heeft gedaan bij de Special Forces en een persartikel waaruit blijkt dat de beide ondertekenaars van het “*Certificate of Acheivement*” zijn omgekomen tijdens een missie in Nangarhar respectievelijk in 2014 en 2017 (stukken 7 en 9). De Raad benadrukt dat het bestaan van deze personen niet wordt ontkend, noch dat zij ooit hebben gewerkt voor de Amerikaanse Special Forces. Dit gegeven doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker slechts kopieën van werkcertificaten voorlegt die eenvoudig te fabriceren zijn, te meer gelet op de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat er een hoge graad van corruptie aanwezig is in Afghanistan, alsook de opvallende spellingsfout op het “*Certificate of Acheivement*”. Daarenboven doet ook verzoekers gebrek aan kennis van de inhoud van deze werkcertificaten en het gegeven dat de naam J. – volgens verzoeker nochtans zijn teamleider – nergens figureert ernstig afbreuk aan de oprechtheid van de stukken.

3.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

3.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht

op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op *situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdiseerd of dat hij behoort tot een groep van geïdiseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift oppert dat de situatie in Afghanistan thans vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, januari 2023, p. 45-46). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de

huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat de mensenrechtenschendingen door de taliban ook tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is terug gedrongen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

3.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiietische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 32-34).

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 34). ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI "Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart voor zijn komst naar België in Kabul (provincie Kabul) te hebben verbleven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Volledigheidshalve wordt er nog op gewezen dat verzoeker verklaart oorspronkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenmin dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 7 februari 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.10. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 5

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET